

PRESTEN OG KLOKKEREN (Asbjørnsen og Moe)

Det var engang en prest som var slik en børste at han skrek langt unna, når han så noen kom kjørende i møte med seg i alfarveien: "Av veien av veien, her kommer selve presten!"

En gang han fór slik og bar seg, møtte han kongen. "Av veien, av veien!" skrek han på lang vei. Men kongen kjørte som han kjørte, og reiste fram, han, så den gangen måtte presten vike hesten sin; og da kongen kom jevnside med ham, sa han: "I morgen skal du møte på kongsgården, og kan du ikke løse tre spørsmål jeg vil gi deg, skal du miste både kappe og krave for ditt hovmods skyld."

Det var annet slag enn presten var vant til. Hauke og skråle og bære seg verre enn ulikt, det kunne han; men spørsmål og svar var ikke hans fag. Så reiste han til klokkeren, som hadde ord for å være bedre i kappen enn presten var. Til ham sa han han ikke hadde hug til å reise, "for en gap kan spørre mer enn ti vise kan svare," sa han, og så fikk han klokkeren til å fare istedenfor seg.

Ja, klokkeren reiste, og kom til kongsgården med prestens kappe og krave på. Der tok kongen imot ham ute i svalen både med krone og spir, og var så gild at det lyste og lavde av ham.

"Nå, er du der?" sa kongen.

Ja, han var da det, det var sikkert nok.

"Si meg nå først," sa kongen, "hvor langt er det fra øster til vester?"

"Det er en dagsreise det," sa klokkeren.

"Hvordan det?" sa kongen.

"Jo-o, sola går opp i øster og ned i vester, og det gjør hun snilt på en dag," sa klokkeren.

"Ja ja," sa kongen. "Men si meg nå," sa han, "hva mener du vel jeg er verd, slik som du ser meg her?"

"Å, Kristus ble taksert til tredve sølvpenge, så jeg tør vel ikke sette deg høyere enn til - ni og tyve," sa klokkeren.

"Nå nå!" sa kongen. "Siden du er så klok på alle slag, så si meg hva det er jeg tenker nå?"

"Å, du tenker vel det er presten som står for deg, men skam få meg, tenker du ikke feil, for det er klokkeren," sa han.

"Nå, så reis - hjem med deg, og vær du prest og la ham bli klokker," sa kongen, og så ble det.